

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

23 martie 2023*

„Trimitere preliminară – Cooperarea judiciară în materie penală – Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen – Articolul 54 – Principiul *ne bis in idem* – Articolul 55 alineatul (1) litera (b) – Excepție de la aplicarea principiului *ne bis in idem* – Infracțiune la adresa securității sau a altor interese importante ale statului membru – Articolul 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Principiul *ne bis in idem* – Articolul 52 alineatul (1) – Restrângeri impuse principiului *ne bis in idem* – Compatibilitatea unei declarații naționale care prevede o excepție de la principiul *ne bis in idem* – Organizație criminală – Infrațiuni contra patrimoniului”

În cauza C-365/21,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Oberlandesgericht Bamberg (Tribunalul Regional Superior din Bamberg, Germania), prin decizia din 4 iunie 2021, primită de Curte la 11 iunie 2021, în procedura penală împotriva lui

MR

cu participarea:

Generalstaatsanwaltschaft Bamberg

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul E. Regan (raportor), președinte de cameră, doamna L. S. Rossi și domnii D. Gratsias, M. Ilešič și I. Jarukaitis, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: doamna S. Beer, administratoare,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 6 iulie 2022,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru MR, de S. Buhlmann și F. Ufer, Rechtsanwälte;
- pentru Generalstaatsanwaltschaft Bamberg, de N. Goldbeck, în calitate de agent;

* Limba de procedură: germana.

- pentru guvernul german, de J. Möller, F. Halabi, M. Hellmann și U. Kühne, în calitate de agenți;
 - pentru guvernul francez, de A. Daniel și A.-L. Desjonquères, în calitate de agenți;
 - pentru guvernul austriac, de M. Augustin, A. Posch, J. Schmoll și K. Steininger, în calitate de agenți;
 - pentru Comisia Europeană, de S. Grünheid și M. Wasmeier, în calitate de agenți,
- după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 20 octombrie 2022,
pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește, pe de o parte, validitatea articolului 55 alineatul (1) litera (b) din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune (JO 2000, L 239, p. 19, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 183), semnată la Schengen la 19 iunie 1990 și intrată în vigoare la 26 martie 1995 (denumită în continuare „CAAS”), în raport cu articolul 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”) și, pe de altă parte, interpretarea articolelor 54 și 55 din CAAS, precum și a articolelor 50 și 52 din cartă.
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri penale inițiate în Germania împotriva lui MR privind suspiciunea de constituire a unei organizații criminale și de înșelăciune la plasamentele financiare.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

CAAS

- 3 CAAS a fost încheiată în vederea asigurării aplicării Acordului între guvernele statelor Uniunii Economice Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele lor comune, semnat la Schengen la 14 iunie 1985 (JO 2000, L 239, p. 13, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 177).
- 4 Articolele 54-56 din CAAS figurează în capitolul 3, intitulat „Aplicarea principiului *ne bis in idem*”, din titlul III, intitulat „Poliția și securitatea”. Articolul 54 din CAAS prevede:

„O persoană împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre definitivă într-un proces pe teritoriul unei părți contractante nu poate face obiectul urmăririi penale de către o altă parte contractantă pentru aceleași fapte, cu condiția ca, în situația în care a fost pronunțată o pedeapsă, aceasta să fi fost executată, să fie în curs de executare sau să nu mai poată fi executată conform legilor părții contractante care a pronunțat sentința.”

5 Articolul 55 din CAAS prevede:

„(1) La ratificarea, acceptarea sau aprobarea prezentei convenții, o parte contractantă poate să declare că nu se află sub obligația impusă de articolul 54 într-unul sau mai multe dintre următoarele cazuri:

[...]

(b) dacă faptele la care se referă hotărârea judecătorească străină constituie o infracțiune la adresa securității naționale sau a altor interese tot atât de importante ale părții contractante respective;

[...]

(2) O parte contractantă care a făcut o declarație cu privire la excepția menționată la alineatul (1) litera (b) trebuie să specifice categoriile de infracțiuni la care se poate aplica excepția respectivă.

[...]”

6 Articolul 56 din CAAS prevede:

„Dacă o nouă acțiune de urmărire penală începe pe teritoriul unei părți contractante împotriva unei persoane împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre definitivă de către o altă parte contractantă cu privire la aceleași fapte, orice perioadă de privare de libertate executată pe teritoriul celei de-a doua părți contractante, pentru aceleași fapte, se scade din sentința pronunțată. În măsura în care dreptul intern permite acest lucru, pedepsele care nu implică privarea de libertate sunt, de asemenea, luate în considerare.”

Decizia-cadru 2008/841/JAI

7 Considerentul (1) al Deciziei-cadru 2008/841/JAI a Consiliului din 24 octombrie 2008 privind lupta împotriva crimei organizate (JO 2008, L 300, p. 42) are următorul cuprins:

„Obiectivul Programului de la Haga este de a îmbunătăți capacitățile comune ale Uniunii [Europene] și ale statelor membre, având ca scop, printre altele, combaterea crimei organizate transnaționale. Acest obiectiv este urmărit în special prin armonizarea legislației. Este necesară o cooperare mai strânsă între statele membre ale [Uniunii] pentru a contracara pericolele și extinderea organizațiilor criminale și pentru a răspunde în mod eficient așteptărilor cetățenilor și cerințelor proprii. În acest sens, punctul 14 al concluziilor Consiliului European de la Bruxelles din 4 și 5 noiembrie 2004 arată că cetățenii Europei se așteaptă ca [Uniunea], continuând să garanteze respectul pentru libertățile și drepturile fundamentale, să adopte, în ceea ce privește problemele transfrontaliere cum ar fi crima organizată, o abordare mai eficientă, combinată.”

- 8 Potrivit articolului 2 din această decizie-cadru, intitulat „Infrafracțiuni privitoare la participarea la o organizație criminală”:

„Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a se asigura că unul dintre următoarele tipuri de comportament legat de o organizație criminală sau ambele sunt considerate infrafracțiuni:

- (a) comportamentul oricărei persoane care, în mod intenționat și în cunoștință de cauză privind fie scopul și activitatea generală a organizației criminale, fie intenția sa de a comite infrafracțiunile respective, ia parte în mod activ la activitățile criminale ale organizației, inclusiv prin furnizarea de informații și mijloace materiale, recrutarea de noi membri, precum și toate formele de finanțare ale activităților acesteia, cunoscând că această participare va contribui la realizarea activităților infracționale ale organizației;
- (b) comportamentul oricărei persoane, constând în încheierea unui acord cu una sau mai multe persoane cu privire la exercitarea unei activități care, în cazul în care ar fi pusă în aplicare, ar echivala cu comiterea infrafracțiunilor menționate la articolul 1, chiar dacă persoana respectivă nu participă la executarea propriu-zisă a respectivei activități.”

- 9 Articolul 3 din decizia-cadru menționată, intitulat „Pedepsele”, prevede:

„(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a se asigura că:

- (a) infrafracțiunea menționată la articolul 2 litera (a) este pasibilă de o pedeapsă maximă privativă de libertate de cel puțin doi până la cinci ani sau că
- (b) infrafracțiunea menționată la articolul 2 litera (b) este pasibilă de același termen maxim de pedeapsă privativă de libertate ca infrafracțiunea în vederea căreia este încheiat acordul sau de un termen maxim de pedeapsă de cel puțin doi până la cinci ani.

(2) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a garanta faptul că săvârșirea în cadrul unei organizații criminale a infrafracțiunilor menționate la articolul 2, astfel cum sunt ele definite de statul membru în chestiune, poate fi considerată ca circumstanță agravantă.”

Dreptul german

- 10 La ratificarea CAAS, Republica Federală Germania a adoptat o declarație (BGBl. 1994 II, p. 631), în temeiul articolului 55 alineatul (1) din aceasta, care prevede printre altele că Republica Federală Germania nu se află sub obligația impusă de dispozițiile articolului 54 din CAAS atunci când, în conformitate cu articolul 55 alineatul (1) litera (b) din CAAS, faptele la care se referă hotărârea judecătorească străină constituie infrafracțiunea prevăzută la articolul 129 din Strafgesetzbuch (Codul penal, denumit în continuare „StGB”).

11 Acest articol 129 din StGB, intitulat „Constituirea de organizații criminale”, în versiunea aplicabilă litigiului principal, prevede:

„(1) Se pedepsește cu o pedeapsă privativă de libertate de până la cinci ani sau cu amendă orice instigator sau membru al unei organizații al cărei scop sau activitate este săvârșirea unor infracțiuni pasibile de o pedeapsă maximă privativă de libertate de cel puțin doi ani. Se pedepsește cu o pedeapsă privativă de libertate care nu depășește trei ani sau cu amendă orice persoană care susține o astfel de organizație sau solicită membri sau simpatizanți în numele acesteia.

(2) O organizație este o asocierie structurată constituită pentru o perioadă îndelungată din mai mult de două persoane în scopul urmăririi unui interes comun major, independentă de definirea rolurilor membrilor săi, a continuității apartenenței și a caracteristicilor structurii.

[...]

(5) În cazurile deosebit de grave prevăzute la alineatul (1) prima teză, se aplică o pedeapsă privativă de libertate de la șase luni la cinci ani. De regulă, există un caz deosebit de grav atunci când autorul infracțiunii este unul dintre liderii organizației sau una dintre persoanele care acționează în culisele organizației.”

12 Articolul 129b din StGB, intitulat „Organizații criminale și teroriste din străinătate; Confiscarea”, prevede la alineatul (1):

„Articolele 129 și 129a se aplică de asemenea organizațiilor stabilite în străinătate. În cazul în care infracțiunea privește o organizație situată în afara statelor membre ale Uniunii Europene, ele nu se aplică decât dacă este săvârșită în cadrul unei activități exercitate în domeniul de aplicare teritorial al prezentei legi sau dacă autorul ori victima este german sau se află în Germania. În cazurile prevăzute în a doua teză, infracțiunea este urmărită numai cu autorizarea Bundesministerium der Justiz und für Verbraucherschutz [(Ministerul Federal al Justiției și al Protecției Consumatorilor, Germania)]. Autorizația poate fi acordată pentru cazul particular sau, în general, și pentru urmărirea unor viitoare infracțiuni referitoare la o organizație specifică. Pentru a se pronunța cu privire la autorizare, ministerul examinează dacă aspirațiile organizației sunt îndreptate împotriva valorilor fundamentale ale unei ordini publice ce respectă demnitatea umană sau împotriva coexistenței pașnice a popoarelor și dacă, având în vedere ansamblul împrejurărilor, acestea par a fi reprehensive.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

13 MR, resortisant israelian cu ultima reședință în Austria, a fost condamnat definitiv la 1 septembrie 2020 de Landesgericht Wien (Tribunalul Regional din Viena, Austria) la o pedeapsă cu închisoarea de patru ani pentru înșelăciune agravată săvârșită cu titlu profesional și spălare de bani.

14 MR a executat o parte din această pedeapsă și a beneficiat ulterior de suspendarea executării pentru restul duratei începând de la 29 ianuarie 2021. Cu toate acestea, prin decizia din aceeași zi, MR a fost plasat în detenție în Austria, în vederea predării sale în executarea unui mandat european de arestare emis la 11 decembrie 2020 de Amtsgericht Bamberg (Tribunalul Districtual din Bamberg, Germania) pentru constituirea unei organizații criminale și înșelăciune la

plasamentele financiare. La expirarea acestei perioade de detenție, la 18 mai 2021, el a fost luat în custodie publică în vederea îndepărtării în Israel, unde s-ar fi aflat la data introducerii cererii de decizie preliminară.

- 15 Potrivit mandatului european de arestare emis împotriva lui MR, acestuia i se reproșează că a instituit, în asociere cu alte persoane urmărite, un sistem de investiții frauduloase în cadrul căruia investitorilor situați în diverse țări europene, printre care Germania și Austria, li se propuneau prin internet plasamente avantajoase. În realitate, sumele plătite ar fi fost deturnate în special în beneficiul lui MR, care ar fi acționat ca unul dintre liderii organizației criminale în cauză.
- 16 Prin ordonanța din 8 martie 2021, calea de atac formulată de MR împotriva acestui mandat european de arestare, precum și împotriva mandatului național de arestare care constituie temeiul acestuia a fost respinsă de Landgericht Bamberg (Tribunalul Regional din Bamberg, Germania) pentru motivul că, întrucât condamnarea lui MR de către Landesgericht Wien (Tribunalul Regional din Viena) a fost pronunțată pentru înșelăciune săvârșită în detrimentul persoanelor vătămate care aveau reședința în Austria, în timp ce MR făcea în prezent obiectul urmăririi în fața Landgericht Bamberg (Tribunalul Regional din Bamberg) pentru fapte de înșelăciune săvârșite în detrimentul persoanelor vătămate din Germania, faptele vizate de cele două proceduri erau diferite, astfel încât principiul *ne bis in idem* prevăzut la articolul 54 din CAAS nu era aplicabil.
- 17 Cu titlu subsidiar, Landgericht Bamberg (Tribunalul Regional din Bamberg) a făcut trimitere la articolul 55 alineatul (1) litera (b) din CAAS, precizând că MR era urmărit pentru o infracțiune prevăzută la articolul 129 din StGB, care este cuprins în declarația făcută de Republica Federală Germania la ratificarea CAAS.
- 18 MR a sesizat Oberlandesgericht Bamberg (Tribunalul Regional Superior din Bamberg, Germania), și anume instanța de trimitere, cu o cerere de reexaminare privind această ordonanță.
- 19 Având în vedere condițiile de aplicare a articolului 54 din CAAS, instanța de trimitere exprimă îndoieli cu privire la aspectul dacă faptele pentru care MR a fost condamnat în Austria sunt sau nu sunt aceleași cu cele pentru care acesta face obiectul urmăririi penale în Germania.
- 20 Cu toate acestea, instanța de trimitere consideră că articolul 54 din CAAS nu este în mod necesar relevant pentru soluționarea litigiului cu care este sesizată. Astfel, MR este urmărit pentru infracțiunea de constituire a unei organizații criminale. Or, această infracțiune, prevăzută la articolul 129 din StGB, este vizată de declarația făcută de Republica Federală Germania în temeiul articolului 55 alineatul (1) din convenția menționată în privința infracțiunilor pentru care, în temeiul articolului 55 alineatul (1) litera (b) din aceasta, un stat membru are posibilitatea să indice că nu se află sub obligația impusă de dispozițiile articolului 54 din CAAS atunci când faptele la care se referă hotărârea judecătorească străină constituie o infracțiune la adresa securității sale sau a altor interese tot atât de importante.
- 21 În această privință, instanța de trimitere precizează că infracțiunile prevăzute la acest articol 129 din StGB sunt, în principiu, infracțiuni la adresa unor interese importante ale Republicii Federale Germania. Simpla existență a unor organizații criminale ar constitui un pericol potențial pentru pacea publică, având o altă intensitate decât cea rezultată din acte delictuale individuale ca urmare a amenințării grave pe care crima organizată o reprezintă asupra comunității. Astfel, pentru a aprecia dacă o organizație criminală pune în pericol securitatea sau alte interese tot atât de importante ale statului membru în cauză, nu ar prezenta importanță dacă această organizație

criminală desfășoară exclusiv infracțiuni împotriva patrimoniului fără a urmări, în plus, un obiectiv politic, ideologic, religios sau filosofic și fără a încerca să exercite o influență neloială asupra politicii, mass-mediei, administrației publice, justiției sau economiei.

22 Instanța de trimitere precizează însă că chestiunea compatibilității declarației Republicii Federale Germania cu articolul 55 alineatul (1) litera (b) din CAAS se ridică numai în măsura în care se stabilește, în prealabil, că posibilitatea prevăzută de această din urmă dispoziție este ea însăși compatibilă cu articolul 50 din cartă.

23 În aceste condiții, Oberlandesgericht Bamberg (Tribunalul Regional Superior din Bamberg) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 55 din [CAAS] este compatibil cu articolul 50 din [cartă] și încă aplicabil în măsura în care, în privința principiului *ne bis in idem*, admite excepția potrivit căreia, la ratificarea, acceptarea sau aprobarea acestei convenții, o parte contractantă poate să declare că nu se află sub obligația impusă la articolul 54 din CAAS atunci când faptele la care se referă hotărârea judecătorească străină constituie o infracțiune la adresa securității naționale sau a altor interese tot atât de importante ale părții contractante respective?

2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare:

Articolele 54 și 55 din CAAS și articolele 50 și 52 din cartă se opun ca declarația făcută de Republica Federală Germania la ratificarea CAAS în legătură cu articolul 129 din [StGB] să fie interpretată de instanțele germane în sensul că declarația vizează de asemenea organizațiile criminale – precum cea în discuție în speță – care săvârșesc exclusiv infracțiuni contra patrimoniului și care nu urmăresc și obiective politice, ideologice, religioase sau filosofice și nici să exercite o influență neloială asupra politicii, mass-mediei, administrației publice, justiției sau economiei?”

Procedura în fața Curții

24 Instanța de trimitere a solicitat judecarea prezentei cauze potrivit procedurii preliminare de urgență prevăzute la articolul 107 din Regulamentul de procedură al Curții. Cu titlu subsidiar, această instanță a solicitat judecarea cauzei potrivit procedurii accelerate, în temeiul articolului 105 alineatul (1) din Regulamentul de procedură.

25 În ceea ce privește, în primul rând, cererea de aplicare a procedurii preliminare de urgență, prin decizia din 7 iulie 2021, Camera a cincea a decis, la propunerea judecătorului raportor, după ascultarea avocatului general, că nu era necesar să dea curs acestei cereri, condițiile de urgență prevăzute la articolul 107 din Regulamentul de procedură nefiind îndeplinite.

26 În ceea ce privește, în al doilea rând, cererea de aplicare a procedurii accelerate, președintele Curții a decis, la 9 iulie 2021, după ascultarea judecătorului raportor și a avocatului general, că nu era necesar să se admită această cerere.

27 Astfel, trebuie amintit că articolul 105 alineatul (1) din Regulamentul de procedură prevede că, la cererea instanței de trimitere sau, cu titlu excepțional, din oficiu, președintele Curții poate, după ascultarea judecătorului raportor și a avocatului general, în cazul în care natura cauzei impune examinarea acesteia în termen scurt, să decidă judecarea trimiterii preliminare potrivit procedurii accelerate.

- 28 Or, pe de o parte, incertitudinea juridică care afectează o persoană căutată, precum cea în discuție în litigiul principal, nu constituie o împrejurare excepțională de natură să justifice recurgerea la o procedură accelerată (Ordonanța președintelui Curții din 23 decembrie 2015, Vilkas, C-640/15, nepublicată, EU:C:2015:862, punctul 10 și jurisprudența citată).
- 29 Pe de altă parte, împrejurarea că o cerere de decizie preliminară privește executarea unui mandat european de arestare nu poate fi suficientă prin ea însăși pentru a justifica judecarea unei cauze potrivit procedurii accelerate, iar faptul că persoana în cauză nu se află în prezent în detenție constituie un motiv pentru a nu se admite o cerere de procedură accelerată (a se vedea în acest sens Ordonanța președintelui Curții din 20 septembrie 2018, Minister for Justice and Equality, C-508/18 și C-509/18, nepublicată, EU:C:2018:766, punctele 11 și 13, precum și jurisprudența citată).

Cu privire la întrebările preliminare

Observații introductive

- 30 Din cererea de decizie preliminară reiese că, deși instanța de trimitere ridică problema excepției de la principiul *ne bis in idem* prevăzute la articolul 55 alineatul (1) litera (b) din CAAS, aceasta are de asemenea incertitudini în ceea ce privește chestiunea dacă urmărirea penală care îl vizează pe reclamantul din litigiul principal se încadrează în domeniul de aplicare al acestui principiu.
- 31 În această privință, trebuie amintit că principiul *ne bis in idem* constituie un principiu fundamental al dreptului Uniunii, care este consacrat în prezent la articolul 50 din cartă [Hotărârea din 28 octombrie 2022, Generalstaatsanwaltschaft München (Extrădare și *ne bis in idem*), C-435/22 PPU, EU:C:2022:852, punctul 64, precum și jurisprudența citată].
- 32 În plus, principiul *ne bis in idem*, consacrat și la articolul 54 din CAAS, rezultă din tradițiile constituționale comune statelor membre. Prin urmare, acest din urmă articol trebuie să fie interpretat în lumina articolului 50 din cartă, căruia îi asigură respectarea substanței [Hotărârea din 28 octombrie 2022, Generalstaatsanwaltschaft München (Extrădare și *ne bis in idem*), C-435/22 PPU, EU:C:2022:852, punctul 65, precum și jurisprudența citată].
- 33 Articolul 50 din cartă prevede că „[n]imeni nu poate fi judecat sau condamnat pentru o infracțiune pentru care a fost deja achitat sau condamnat în cadrul Uniunii, prin hotărâre judecătorească definitivă, în conformitate cu legea”. Astfel, aplicarea principiului *ne bis in idem* este supusă unei duble condiții, și anume, pe de o parte, să existe o decizie anterioară definitivă (condiția „bis”) și, pe de altă parte, ca aceleași fapte să fie vizate de decizia anterioară și de procesele penale sau de deciziile ulterioare (condiția „idem”) (Hotărârea din 22 martie 2022, bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, punctul 28).
- 34 În ceea ce privește în special condiția „idem”, rezultă din chiar modul de redactare a articolului 50 din cartă că acesta interzice judecarea sau condamnarea penală a aceleiași persoane mai mult de o dată pentru aceeași infracțiune (Hotărârea din 22 martie 2022, bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, punctul 31).
- 35 În această privință, având în vedere elementele furnizate de instanța de trimitere, precum și considerațiile formulate de părțile interesate atât în observațiile scrise, cât și în cursul ședinței, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, criteriul pertinent pentru a aprecia

existența aceleiași infracțiuni, în sensul articolului 50 din cartă, este cel al identității faptelor materiale, înțeles ca existența unui ansamblu de împrejurări concrete indisolubil legate între ele care au condus la achitarea sau la condamnarea definitivă a persoanei în cauză. Astfel, acest articol interzice aplicarea, pentru fapte identice, a mai multor sancțiuni de natură penală la capătul diferitelor proceduri desfășurate în acest scop [Hotărârea din 28 octombrie 2022, Generalstaatsanwaltschaft München (Extrădare și *ne bis in idem*), C-435/22 PPU, EU:C:2022:852, punctul 128, precum și jurisprudența citată].

- 36 În plus, din jurisprudența Curții reiese de asemenea că, pentru constatarea existenței aceleiași infracțiuni, calificarea juridică a faptelor în dreptul național și interesul juridic protejat nu sunt relevante, întrucât întinderea protecției conferite de articolul 50 din cartă nu poate varia de la un stat membru la altul (Hotărârea din 22 martie 2022, bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, punctul 34 și jurisprudența citată).
- 37 În această privință, este necesar să se precizeze că, potrivit condiției „idem”, aceasta impune ca faptele materiale să fie identice. În schimb, principiul *ne bis in idem* nu are vocația de a se aplica atunci când faptele în cauză nu sunt identice, ci doar similare [a se vedea în acest sens Hotărârea din 28 octombrie 2022, Generalstaatsanwaltschaft München (Extrădare și *ne bis in idem*), C-435/22 PPU, EU:C:2022:852, punctul 129, precum și jurisprudența citată].
- 38 Or, așa cum Curtea a precizat, prin identitatea faptelor materiale se înțelege un ansamblu de împrejurări concrete care decurg din evenimente care sunt în esență aceleași, în sensul că presupun existența aceluiași autor și a unei legături indisolubile între ele în timp și spațiu [Hotărârea din 28 octombrie 2022, Generalstaatsanwaltschaft München (Extrădare și *ne bis in idem*), C-435/22 PPU, EU:C:2022:852, punctul 130, precum și jurisprudența citată].
- 39 Revine instanței de trimitere, singura competentă să se pronunțe asupra situației de fapt, iar nu Curții sarcina de a stabili dacă faptele care fac obiectul procedurii de urmărire penală în discuție în litigiul principal sunt aceleași cu cele care au fost judecate definitiv de instanțele austriece. Cu toate acestea, Curtea poate furniza instanței menționate elemente de interpretare a dreptului Uniunii în cadrul aprecierii identității faptelor [Hotărârea din 28 octombrie 2022, Generalstaatsanwaltschaft München (Extrădare și *ne bis in idem*), C-435/22 PPU, EU:C:2022:852, punctul 133, precum și jurisprudența citată].
- 40 Din cererea de decizie preliminară reiese că reclamantul din litigiul principal ar fi constituit și ar fi participat la o organizație criminală de dimensiune transfrontalieră, care ar fi acționat potrivit unui *modus operandi* sofisticat și ale cărui acțiuni ar fi cauzat prejudicii financiare unor mii de victime, persoanele vătămate având reședința printre altele în Germania și în Austria.
- 41 Având în vedere informațiile furnizate Curții, reclamantul din litigiul principal a fost condamnat definitiv în Austria pentru „înșelăciune în formă agravată săvârșită cu titlu profesional și spălare de bani”.
- 42 În acest context, trebuie să se sublinieze că legiuitorul Uniunii acordă o importanță deosebită luptei împotriva crimei organizate, astfel cum se reflectă în Decizia-cadru 2008/841, care îi este consacrată. Într-adevăr, în considerentul (1) al acesteia se arată printre altele că este necesară o cooperare mai strânsă între statele membre ale Uniunii pentru a contracara pericolele și extinderea organizațiilor criminale și pentru a răspunde în mod eficient așteptărilor cetățenilor și cerințelor proprii. Astfel, articolele 2 și 3 din această decizie-cadru impun statelor membre să ia măsurile necesare, pe de o parte, pentru ca anumite tipuri de comportamente legate de o

organizație criminală să fie considerate infracțiuni și, pe de altă parte, pentru ca în special aceste infracțiuni să fie pasibile de o pedeapsă maximă cu închisoarea de cel puțin doi ani până la cinci ani.

- 43 În aceste condiții, pentru a stabili dacă litigiul pendinte în fața sa intră în sfera aplicării principiului *ne bis in idem*, instanței de trimitere îi va reveni sarcina să aprecieze în special în ce măsură condamnarea deja pronunțată de Landesgericht Wien (Tribunalul Regional din Viena) împotriva reclamantului din litigiul principal a fost dată pe baza acelorași fapte precum cele care îi sunt reproșate în temeiul mandatului european de arestare emis împotriva sa de Amtsgericht Bamberg (Tribunalul Districtual din Bamberg) sau, mai degrabă, astfel cum s-a arătat în ședința în fața Curții, doar pe baza faptelor de înșelăciune săvârșite împotriva persoanelor vătămate cu reședința în Austria, iar nu pe baza celor în detrimentul persoanelor cu reședința în Germania. În al doilea caz, nu se poate considera că decizia anterioară definitivă austriacă referitoare la reclamantul din litigiul principal a vizat aceleași fapte precum cele vizate de procedura de urmărire inițiată împotriva sa în Germania. S-ar putea considera cel mult că decizia anterioară menționată a vizat fapte similare, împrejurare care însă nu este suficientă pentru a se considera că este îndeplinită condiția „idem”, astfel cum reiese din jurisprudența citată la punctul 37 din prezenta hotărâre.
- 44 Acestea sunt considerațiile introductive sub rezerva cărora trebuie să se răspundă la întrebările adresate de instanța de trimitere.

Cu privire la prima întrebare

- 45 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă, întrucât permite unui stat membru să declare că nu se află sub obligația impusă de dispozițiile articolului 54 din CAAS dacă faptele la care se referă o hotărâre judecătorească străină constituie o infracțiune la adresa securității naționale sau a altor interese tot atât de importante ale acestui stat membru, articolul 55 alineatul (1) litera (b) din CAAS este valid în raport cu articolul 50 din cartă.
- 46 Astfel cum s-a amintit la punctele 31 și 32 din prezenta hotărâre, articolul 54 din CAAS, care a fost încorporată în dreptul Uniunii prin Protocolul privind integrarea acquis-ului Schengen în cadrul Uniunii Europene, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul de instituire a Comunității Europene prin Tratatul de la Amsterdam (JO 1997, C 340, p. 93), consacră, la fel ca articolul 50 din cartă, principiul *ne bis in idem*.
- 47 Prin urmare, posibilitatea, prevăzută la articolul 55 alineatul (1) litera (b) din CAAS, ca un stat membru să deroge de la acest principiu dacă faptele la care se referă hotărârea judecătorească străină constituie o infracțiune la adresa securității naționale sau a altor interese tot atât de importante ale acestui stat membru reprezintă o restrângere a dreptului fundamental garantat la articolul 50 din cartă.
- 48 Cu toate acestea, o asemenea restrângere poate fi justificată în temeiul articolului 52 alineatul (1) din cartă (Hotărârea din 22 martie 2022, bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, punctul 40 și jurisprudența citată).
- 49 Conform articolului 52 alineatul (1) prima teză din cartă, orice restrângere a exercițiului drepturilor și libertăților recunoscute de aceasta trebuie să fie prevăzută de lege și să respecte substanța acestor drepturi și libertăți. Potrivit celei de a doua teze a alineatului menționat, pentru

respectarea principiului proporționalității, pot fi impuse restrângeri ale drepturilor și libertăților menționate numai în cazul în care acestea sunt necesare și numai dacă răspund efectiv obiectivelor de interes general recunoscute de Uniune sau necesității protejării drepturilor și libertăților celorlalți.

- 50 În speță, în primul rând, restrângerea principiului *ne bis in idem* trebuie considerată ca fiind prevăzută de lege, din moment ce aceasta rezultă din articolul 55 alineatul (1) litera (b) din CAAS (a se vedea prin analogie Hotărârea din 27 mai 2014, Spasic, C-129/14 PPU, EU:C:2014:586, punctul 57).
- 51 Deși cerința potrivit căreia orice restrângere a exercițiului drepturilor fundamentale trebuie să fie prevăzută de lege presupune ca temeiul juridic care permite ingerința în aceste drepturi să definească el însuși întinderea restrângerii exercitării dreptului vizat, această cerință se confundă în mare măsură cu cerințele de claritate și de precizie care decurg din principiul proporționalității și trebuie să fie examinată tocmai în această privință (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 mai 2022, BV, C-570/20, EU:C:2022:348, punctul 31 și jurisprudența citată).
- 52 În al doilea rând, din jurisprudența Curții reiese că o restrângere a principiului *ne bis in idem* respectă substanța articolului 50 din cartă atunci când această restrângere constă doar în a permite judecarea și sancționarea din nou a aceluiași fapt în vederea urmării unui obiectiv distinct (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 martie 2022, bpost, C-117/20, EU:C:2022:202, punctul 43).
- 53 În această privință, potrivit chiar modului de redactare a articolului 55 alineatul (1) litera (b) din CAAS, excepția prevăzută de această dispoziție se aplică numai dacă faptele la care se referă hotărârea judecătorească străină constituie o infracțiune la adresa securității naționale sau a altor interese tot atât de importante ale statului membru care intenționează să recurgă la această excepție.
- 54 Fără a fi necesar, în speță, să se definească în mod exhaustiv ce cuprinde noțiunea de „securitate națională” în sensul dispoziției menționate, aceasta trebuie, în orice caz, să fie comparată, astfel cum a observat domnul avocat general la punctul 60 din concluzii, cu noțiunea de „securitate națională” care este printre altele prevăzută la articolul 4 alineatul (2) TUE.
- 55 În ceea ce privește această din urmă noțiune, Curtea a statuat că obiectivul de protejare a securității naționale corespunde interesului primordial de a proteja funcțiile esențiale ale statului și interesele fundamentale ale societății și include prevenirea și sancționarea activităților de natură să destabilizeze grav structurile constituționale, politice, economice sau sociale fundamentale ale unei țări și în special să amenințe în mod direct societatea, populația sau statul ca atare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2020, La Quadrature du Net și alții, C-511/18, C-512/18 și C-520/18, EU:C:2020:791, punctul 135, precum și Hotărârea din 20 septembrie 2022, SpaceNet și Telekom Deutschland, C-793/19 și C-794/19, EU:C:2022:702, punctul 92, precum și jurisprudența citată).
- 56 Rezultă că, pe lângă gravitatea lor deosebită, infracțiunile în privința cărora, prin faptul că aduc atingere securității statului membru în cauză, articolul 55 alineatul (1) litera (b) din CAAS autorizează excepția de la principiul *ne bis in idem* trebuie să afecteze însuși acest stat membru. Situația este aceeași în cazul infracțiunilor la adresa altor interese ale statului membru, prevăzute

la această dispoziție. Astfel, din moment ce trebuie să fie importante pentru statul membru în același mod în care este securitatea acestuia, celelalte interese trebuie să aibă o importanță analogă acestuia și, prin urmare, să fie tot atât de inerente statului membru respectiv.

- 57 În consecință, articolul 55 alineatul (1) litera (b) din CAAS, întrucât prevede posibilitatea unui stat membru de a face excepție de la principiul menționat numai pentru infracțiuni la adresa securității sau a altor interese tot atât de importante ale acestui stat membru, respectă substanța aceluiași principiu, în măsura în care permite statului membru respectiv să sancționeze infracțiuni care îl afectează efectiv și, procedând astfel, să urmărească obiective care sunt în mod necesar diferite de cele pentru care persoana urmărită a fost deja judecată în alt stat membru.
- 58 În al treilea rând, având în vedere importanța sancționării atingerilor aduse securității sau altor interese tot atât de importante ale statului membru în cauză, restrângerea principiului *ne bis in idem* prevăzută la articolul 55 alineatul (1) litera (b) din CAAS răspunde unui obiectiv de interes general.
- 59 În al patrulea rând, în ceea ce privește principiul proporționalității, acesta impune ca restrângerile pe care, printre altele, actele de drept al Uniunii le pot aduce unor drepturi și unor libertăți consacrate de cartă să nu depășească limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru realizarea obiectivelor legitime urmărite sau limitele necesității de a proteja drepturile și libertățile celorlalți, având în vedere că, atunci când este posibilă alegerea între mai multe măsuri adecvate, trebuie să se recurgă la cea mai puțin constrângătoare. În plus, un obiectiv de interes general nu poate fi urmărit fără a se ține seama de faptul că trebuie să fie conciliat cu drepturile fundamentale vizate de măsură, prin efectuarea unei ponderări echilibrate între, pe de o parte, obiectivul de interes general și, pe de altă parte, drepturile în cauză, pentru a se asigura că inconvenientele cauzate de această măsură nu sunt disproporționate în raport cu scopurile vizate. Astfel, posibilitatea de a justifica o restrângere a principiului *ne bis in idem* garantat la articolul 50 din cartă trebuie apreciată prin măsurarea gravității ingerinței pe care o implică o asemenea restrângere și prin verificarea aspectului dacă importanța obiectivului de interes general urmărit prin restrângerea respectivă se raportează la această gravitate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 decembrie 2022, Orde van Vlaamse Balies și alții, C-694/20, EU:C:2022:963, punctul 41, precum și jurisprudența citată).
- 60 În această privință, trebuie să se observe că posibilitatea prevăzută la articolul 55 alineatul (1) litera (b) din CAAS este aptă să realizeze obiectivul de interes general al sancționării de către un stat membru a unor atingeri aduse securității sale sau altor interese tot atât de importante.
- 61 Pe de altă parte, având în vedere natura și gravitatea specifică ale unor asemenea atingeri, importanța acestui obiectiv de interes general o depășește pe cea a combaterii în general a criminalității, chiar gravă. Sub rezerva respectării celorlalte cerințe prevăzute la articolul 52 alineatul (1) din cartă, un asemenea obiectiv poate justifica, așadar, măsuri ce presupun ingerințe în drepturile fundamentale, care nu ar fi autorizate pentru judecarea și sancționarea infracțiunilor în general (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 octombrie 2020, La Quadrature du Net și alții, C-511/18, C-512/18 și C-520/18, EU:C:2020:791, punctul 136, precum și Hotărârea din 5 aprilie 2022, Commissioner of An Garda Síochána și alții, C-140/20, EU:C:2022:258, punctul 57, precum și jurisprudența citată).
- 62 Aceasta este în special situația unei măsuri care constă în posibilitatea unui stat membru de a declara că nu se află sub obligația impusă de principiul *ne bis in idem* pentru a urmări și a sancționa fapte care, deși au făcut deja obiectul unei hotărâri judecătorești străine, constituie o

infracțiune la adresa securității sale sau a altor interese tot atât de importante. În această privință, trebuie să se arate de asemenea că, din cauza obiectului său specific, articolul 55 alineatul (1) litera (b) din CAAS nu autorizează decât excepții limitate, din punct de vedere material, de la acest principiu.

- 63 În plus, în ceea ce privește caracterul strict necesar al excepției de la principiul menționat care este prevăzută de această dispoziție, trebuie să se observe mai întâi că articolul 55 alineatul (2) din CAAS impune ca un stat membru care a făcut o declarație privind excepția menționată la acest articol 55 alineatul (1) litera (b) să precizeze categoriile de infracțiuni cărora li se poate aplica această excepție. Prin urmare, este necesar ca statele membre care doresc să se prevaleze de excepția menționată să adopte norme clare și precise care să permită justițiabililor să prevadă care acte și omisiuni pot face obiectul unei noi urmăririi penale, chiar dacă au făcut deja obiectul unei hotărâri judecătorești străine (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 martie 2018, *Garlsson Real Estate* și alții, C-537/16, EU:C:2018:193, punctul 51).
- 64 În continuare, articolul 56 din CAAS prevede că, dacă o nouă acțiune de urmărire penală începe pe teritoriul unui stat membru împotriva unei persoane împotriva căreia a fost pronunțată o hotărâre definitivă de către un alt stat membru cu privire la aceleași fapte, pe de o parte, orice perioadă de privare de libertate executată pe teritoriul celei de a doua părți contractante, pentru aceleași fapte, se scade din sentința pronunțată și, pe de altă parte, în măsura în care dreptul intern permite acest lucru, pedepsele care nu implică privarea de libertate sunt de asemenea luate în considerare.
- 65 Astfel, posibilitatea, prevăzută la articolul 55 alineatul (1) litera (b) din CAAS, de a se face excepție de la principiul *ne bis in idem* este însoțită de norme de natură să garanteze că sarcinile ce rezultă din acesta pentru persoanele în cauză sunt limitate la ceea ce este strict necesar pentru a realiza obiectivul vizat la punctul 58 din prezenta hotărâre (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 martie 2018, *Garlsson Real Estate* și alții, C-537/16, EU:C:2018:193, punctul 54).
- 66 Rezultă că o asemenea posibilitate nu depășește limitele a ceea ce este adecvat și necesar pentru a permite unui stat membru să sancționeze atingerile aduse securității sale sau altor interese tot atât de importante.
- 67 Având în vedere considerațiile care precedă, examinarea primei întrebări nu a revelat niciun element de natură să afecteze validitatea articolului 55 alineatul (1) litera (b) din CAAS în raport cu articolul 50 din cartă.

Cu privire la a doua întrebare

- 68 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 55 alineatul (1) litera (b) din CAAS coroborat cu articolul 50 și cu articolul 52 alineatul (1) din cartă trebuie interpretat în sensul că se opune interpretării de către instanțele unui stat membru a declarației făcute de acesta din urmă în temeiul articolului 55 alineatul (1) din CAAS, potrivit căreia statul membru respectiv nu se află sub obligația impusă de dispozițiile articolului 54 din CAAS în ceea ce privește infracțiunea de constituire a unei organizații criminale, în cazul în care organizația criminală la care a participat persoana urmărită a săvârșit exclusiv infracțiuni contra patrimoniului.

- 69 În măsura în care, printr-o declarație făcută în temeiul articolului 55 alineatul (1) din CAAS, un stat membru intenționează să pună în aplicare posibilitatea de a face excepție de la principiul *ne bis in idem*, prevăzută la articolul 55 alineatul (1) litera (b) din CAAS, arătând că, pentru infracțiunile vizate, nu se află sub obligația impusă de dispozițiile articolului 54 din CAAS, o asemenea declarație poate să respecte articolul 50 și articolul 52 alineatul (1) din cartă în măsura în care sunt îndeplinite cerințele prevăzute în acest scop de CAAS, cerințe care, așa cum reiese din răspunsul dat la prima întrebare, garantează compatibilitatea unei asemenea posibilități cu acest articol 50 din cartă.
- 70 Astfel, este necesar să se precizeze, cu titlu introductiv, că, dincolo de chestiunea întinderii infracțiunilor în discuție în litigiul principal, trebuie îndeplinite cerințele menționate la punctul 63 din prezenta hotărâre. În această privință, la momentul ratificării CAAS, Republica Federală Germania a făcut o declarație, publicată în Bundesgesetzblatt (Jurnalul Oficial al Republicii Federale Germania), în care a indicat, în conformitate cu articolul 55 alineatul (2) din CAAS, că nu se află sub obligația impusă de dispozițiile articolului 54 din CAAS, în special atunci când faptele la care se referă hotărârea judecătorească străină constituie o infracțiune prevăzută la articolul 129 din StGB.
- 71 Prin urmare, reiese că au fost adoptate norme clare și precise care să permită justițiabililor să prevadă că faptele legate de constituirea unei organizații criminale pot face obiectul unor noi proceduri de urmărire penală, chiar dacă au făcut deja obiectul unei hotărâri judecătorești străine, aspect a cărui verificare revine instanței de trimitere.
- 72 În această privință, trebuie să se precizeze că existența unor asemenea norme nu poate fi contestată pentru motivul că, așa cum arată în special Republica Austria în observațiile sale scrise, ele impun efectuarea unor cercetări care necesită un anumit nivel de cunoștințe de specialitate în domeniul juridic.
- 73 Astfel, așa cum însăși Curtea a statuat, împrejurarea că, pe de o parte, persoana în cauză trebuie să țină seama, pe lângă modul de redactare a dispozițiilor relevante, de interpretarea care le este dată de instanțele naționale și că, pe de altă parte, această persoană trebuie să recurgă la consiliere adecvată pentru a evalua consecințele ce pot rezulta dintr-un anumit act nu este, în sine, de natură să repună în discuție caracterul clar și precis al normelor referitoare la excepțiile de la principiul *ne bis in idem* (a se vedea în acest sens Hotărârea din 5 mai 2022, BV, C-570/20, EU:C:2022:348, punctele 39 și 43).
- 74 Sub beneficiul acestor precizări introductive, trebuie să se sublinieze că procedurile de urmărire penală desfășurate prin excepție de la acest principiu, în temeiul unei declarații a unui stat membru de punere în aplicare a posibilității prevăzute la articolul 55 alineatul (1) litera (b) din CAAS, pot avea ca scop, în conformitate cu această dispoziție, doar sancționarea atingerilor aduse securității sau altor interese tot atât de importante ale acestui stat membru. În consecință, instanțelor naționale le revine sarcina de a verifica dacă este posibilă interpretarea declarației făcute de statul membru în cauză, în temeiul articolului 55 alineatul (1) din CAAS, într-un mod în care procedurile de urmărire penală inițiate în temeiul acestei declarații să respecte cerințele dispoziției menționate.
- 75 În această privință, este necesar să se observe, în primul rând, că intră în prima serie de excepții prevăzute la acest articol 55 alineatul (1) litera (b) din CAAS infracțiuni precum spionajul, trădarea sau atingerile grave aduse funcționării autorităților publice, care, prin însăși natura lor, au legătură cu securitatea sau cu alte interese tot atât de importante ale statului membru în cauză.

- 76 Cu toate acestea, din cele arătate nu rezultă însă că domeniul de aplicare al acestei excepții se limitează în mod necesar la asemenea infracțiuni. Astfel, nu se poate exclude ca procedurile de urmărire penală pentru infracțiuni ale căror elemente constitutive nu cuprind în mod specific o atingere adusă securității sau altor interese tot atât de importante ale statului membru să poată să se încadreze de asemenea în domeniul aceleiași excepții atunci când, având în vedere împrejurările în care a fost săvârșită infracțiunea, se poate stabili în mod corespunzător că finalitatea procedurilor de urmărire penală pentru faptele în discuție urmărește sancționarea atingerilor aduse securității sau altor interese tot atât de importante.
- 77 În al doilea rând, în măsura în care privesc securitatea sau alte interese tot atât de importante ale statului membru în cauză, este necesar, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 55, 56, 61 și 62 din prezenta hotărâre, ca urmărirea penală efectuată pentru o infracțiune vizată într-o declarație de punere în aplicare a posibilității prevăzute la articolul 55 alineatul (1) litera (b) din CAAS să se refere la fapte care afectează, cu o gravitate deosebită, chiar statul membru în cauză.
- 78 Or, nu orice organizație criminală aduce atingere, obligatoriu și ca atare, securității sau altor interese tot atât de importante ale statului membru în cauză. Astfel, infracțiunea pentru constituirea unei organizații criminale poate conduce la urmărirea penală în temeiul excepției de la principiul *ne bis in idem* prevăzute la acest articol 55 alineatul (1) litera (b) numai în privința organizațiilor ale căror acțiuni, din cauza unor elemente care le disting, pot fi considerate ca fiind constitutive de asemenea atingeri.
- 79 În acest context, întrebările instanței de trimitere se raportează la relevanța care trebuie acordată împrejurării că o organizație criminală desfășoară exclusiv infracțiuni contra patrimoniului, fără a urmări niciun obiectiv politic, ideologic, religios sau filosofic și fără a încerca să exercite o influență prin mijloace neloiale asupra politicii, mass-mediei, administrației publice, justiției sau economiei.
- 80 În această privință, trebuie mai întâi să se precizeze că, în orice caz, elementele menționate la punctul precedent, care se referă la obiectivele urmărite sau la influența la care se aspiră, nu pot fi suficiente pentru calificarea unei organizații criminale în sensul că aduce în mod obligatoriu atingere securității sau celorlalte interese tot atât de importante ale statului membru în cauză, fără a fi luată în considerare gravitatea prejudiciilor pe care activitățile sale le-au cauzat acestui stat membru.
- 81 În continuare, nu se poate exclude ca, în anumite împrejurări, o organizație criminală care săvârșește exclusiv infracțiuni contra patrimoniului să aducă atingere securității sau altor interese tot atât de importante ale unui stat membru. În această privință, pentru a se putea considera că acțiunile organizației criminale respective constau într-o asemenea atingere, este necesar ca aceste infracțiuni, indiferent de intenția efectivă a organizației respective și în afară de atingerile aduse ordinii publice pe care le presupune orice infracțiune, să afecteze însuși statul membru.
- 82 Or, având în vedere informațiile de care dispune Curtea, nu reiese că, în pofida amplitudinii atingerilor aduse bunurilor persoanelor vătămate, acțiunile organizației criminale în discuție în litigiul principal ar fi avut ca efect să aducă prejudicii înseși Republicii Federale Germania, astfel încât acțiunile acestei organizații criminale nu par să facă parte din sfera infracțiunilor la adresa securității naționale sau a altor interese tot atât de importante, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

- 83 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, este necesar să se răspundă la a doua întrebare că articolul 55 alineatul (1) litera (b) din CAAS coroborat cu articolul 50 și cu articolul 52 alineatul (1) din cartă trebuie interpretat în sensul că nu se opune interpretării de către instanțele unui stat membru a declarației făcute de acesta din urmă în temeiul articolului 55 alineatul (1) din CAAS potrivit căreia statul membru respectiv nu se află sub obligația impusă de dispozițiile articolului 54 din CAAS în ceea ce privește infracțiunea de constituire a unei organizații criminale în cazul în care organizația criminală la care a participat persoana urmărită penal a săvârșit exclusiv infracțiuni contra patrimoniului, în măsura în care o asemenea urmărire penală vizează, luând în considerare acțiunile acestei organizații criminale, sancționarea atingerilor aduse securității sau altor interese tot atât de importante ale acestui stat membru.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 84 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

- 1) **Examinarea primei întrebări nu a revelat niciun element de natură să afecteze validitatea articolului 55 alineatul (1) litera (b) din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune, semnată la Schengen la 19 iunie 1990 și intrată în vigoare la 26 martie 1995, în raport cu articolul 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.**
- 2) **Articolul 55 alineatul (1) litera (b) din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen coroborat cu articolul 50 și cu articolul 52 alineatul (1) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene**

trebuie interpretat în sensul că

nu se opune interpretării de către instanțele unui stat membru a declarației făcute de acesta din urmă în temeiul articolului 55 alineatul (1) din convenția menționată potrivit căreia statul membru respectiv nu se află sub obligația impusă de dispozițiile articolului 54 din această convenție în ceea ce privește infracțiunea de constituire a unei organizații criminale în cazul în care organizația criminală la care a participat persoana urmărită penal a săvârșit exclusiv infracțiuni contra patrimoniului, în măsura în care o asemenea urmărire penală vizează, luând în considerare acțiunile acestei organizații criminale, sancționarea atingerilor aduse securității sau altor interese tot atât de importante ale acestui stat membru.

Semnături